

Ще повернеться!

СПЕЦІАЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Ч. 22, січень 1958 р.

ОРГАН СПЕЦІАЛЬНОЇ КОМІСІЇ ПРИ ЦК УРДП

«Кості міжвояків Твоїх братів і сестер, українських політичних емігрантів, кров і сльозу батьків і матерів, безліч замучених головам, заморозжених у тюрмах і концетраційних таборах нещасної «родини» колають до Тебе! Так само, як очі міжвояків живих Твоїх братів і сестер, змучених на комуністичній каторзі, звернені на Тебе! Ім Ти присягав життя! Ім Ти кланявся, ідучи на Захід, шукати Праця й Воли для них, для обездоленних окупантом робітників і селян, — Ім Ти кланявся в пірності до останнього віддиху!»
Тож: мусити свого дотриматися!
Іван БАГРЯНИЙ

Ціна 40 пф.

22. січня ц. р. — Сорокріччя IV Універсалу Української Національної Ради

Це велика дата нашої новітньої історії, — IV-м Універсалом Україну було проголошено самостійною, вільною, ні від кого незалежною державою українського трудового народу! „Сорокріччя ж Радянської України“, що його недавно святкували в СРСР за наказом Москви, — це сорокріччя потоптання тієї незалежної держави українського трудового народу, обернення її в колонію червоного московського імперіалізму

В огні революції 17 року український народ здобув свободу, створив свій вільний парламент — Українську Центральну Раду і задокументував волю українського народу до самостійного життя. Але в нерівній боротьбі з ордами червоної Москви український народ свободу втратив. Історичним завданням є тую свободу відзискати!

До українців на Батьківщині і на чужині!

Сорок років тому вільно обрані представники землі української, зібрані в революційному парламенті — Українській Центральній Раді, виконуючи волю всієї української нації, проголосили своїм IV Універсалом Україну «Самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу». Тим історичним актом нарізав наш розірваний кайдани, якими він був закований у Російській імперії протягом понад двох з половиною сторіч.

Всім громадянам Української Народної Республіки гарантувалось волю слова, друку, віровизнання, зборів, спілок, страйків, недоторканості особи й мешкання; касувалась велика земельна власність, а земля переходила без викупу в користування трудового селянства; встановлювалось 8-годинний день праці для робітництва, право його на вільну самоорганізацію й участь у контролі над промисловим виробництвом; закріплювались й поширювались права демократично обраного місцевого самоуправління, якому належала громадська управа по селах і містах України. Та на перешкоді побудови нового вільного життя українського народу стала комуністична Росія — проти відновленої української держави пішли війною новітні московські імперіалісти — більшовики. Ця війна проти незалежної України тривала три роки. Не зважаючи на героїчну боротьбу українського війська, під тиском переважних сил ворога Армія й Уряд Української Народної Республіки 21. листопада 1920 р. закупили були залишити територію України.

Щоб приховати від українського народу історичну правду, кремлівські правителі назвали 40-річчя початку своєї агресії проти незалежної України «великим національним святом українського народу», а свою окупацію України — створенням «суверенної Української Радянської Держави». Галасливими заявами Москва намагається приховати, що ця т. зв. «суверенна» союська Україна насправді є звичайною провінцією московсько-союської імперії, а її «уряд» — лише слухняним знаряддям у руках Москви, мовчазним виконавцем наказів московської КПРС. Усі діялки господарчого й суспільного життя України перебувають або під безпосереднім завідуванням Москви, або під її суворим контролем. Наголошуючи всюди, що Україна стала «однією з найбільш промислових держав Європи», союська пропаганда мовчить про те, куди, кому й для якої мети йдуть ті трудові надбавки українського народу. Величезна частина осягів праці українського народу йде на створення і збільшення воєнної сили московсько-союської імперії та підготування воєнної агресії проти вільних країн. Творець і природний господар величезних дібр — український народ позбавлений змоти ними пораджувати.

За час свого панування московська комуністична диктатура зруйнувала основи суспільного порядку й добробуту найбільшої частини українського народу — українського селянства, відобралаши у нього добуту ним під час національної революції й передану йому Українською Народною Республікою землю та приєднала його відбудувати в колгоспах нову «соціалістичну» панщину. Український робітник фактично позбавлений усіх політичних і професійних прав, а рівень матеріального забезпечення став нижчим, як перед революцією.

Так зване «визволення» жінки від рабства — фактично одірало її від родини, обернуло в невольницю, примушувало виконувати найтяжчу фізичну роботу.

Українська молодь вивозиться в сибірську тайгу й денационалізується. Союське т. зв. будівництво української «національної форми й соціалі-

стичної змістом» культури є нічим іншим, як систематичним змаганням до русифікації України, підпорядкування українського духового життя московському контролю. Українські науковці в чисельних дослідних установах працюють, головне над завданнями, що мають служити збільшенню воєнної сили московської імперії. Українських істориків примушують фальшувати минуле свого народу, впевняти про його, нібито «прагнення» бути «навіки із російським старшим братом» і далі жити у московському ярмі. Сорок років московсько-союської окупації завдали великих втрат українській культурі. За цей час ув'язнено й фізично знищено багато тисяч представників української науки, літератури, мистецтва.

Українська Автокефальна Православна Церква, цей могутній вияв релігійних почувань українського народу, знищена наприкінці 20-х років; усі її єпископи й тисячі священників та сотні тисяч вірних задоволено в концетраційні табори, де більшість із них загинули. Щоправда, спершу було зруйновано і російську церкву, але пізніше, прагнучи використати релігію для своїх цілей, Москва відновила московську православну церкву, поширивши її діяльність також на Україну, щоб таким шляхом, використовуючи релігійні почуття людності, посилити русифікацію України. В західних українських областях союська окупаційна влада так само знищила Українську Католицьку Церкву, місцевого українського населення. І єпископів і більшість священників посаджено до тюрм або вислано до концетраційних таборів, де вони поділили долю своїх православних братів УАПЦ.

Відчуваючи повсякчасний національний спротив, кремлівські володарі всякими способами намагаються знеславити українську національну революцію, її провідників і учасників, а також тих, хто зараз бореться за повне національне визволення. Фальшуючи історичну правду, союська пропаганда намагається змалювати обраний Українським Національним Конгресом та з'їздами селян, робітників і воєнів перший український Парламент — Українську Центральну Раду, як представників «помішників» і «капіталістів», а оборонців Української Народної Республіки, воєнів, що були селянами, робітниками, шкільною молоддю, — союська пропаганда називає «контрреволюційними й офіцерськими бандами».

Боротьба українського народу безупинно тривала всі роки московсько-більшовицької окупації. Після закінчення російсько-української війни 1917—1920 рр. раз-у-раз вибухали селянські повстання, діяли підпільні організації, як ось — Спілка Визволення України, Спілка Української Молоді та інші, не вважала боротьба українського громадянства за українську школу, культуру, церкву та інше.

Ця безупинна визвольна боротьба українського й інших поневолених Москвою народів, призвела до кризи комуністичної системи в СРСР, що виявилася в останні роки. Московська диктатура змуслена була поробити деякі тактичні поступки, як от певне послаблення терору, т. зв. «поширення прав» союзних республік та інше, хоча ті поступки аж ніяк не змінили суті московського окупаційного режиму на Україні.

Сьогодні світ переживає добу остаточного занепаду колоніалізму. Розпадаються старі імперії, народи колоніальних країн стають на шлях самостійного національного життя. Але кремлівський комуністичний провід, видаючи себе за оборонця волі азійських та африканських народів, у той же час намагається врятувати своє панування над поневоленими неросійськими народами СРСР і народами сателітних країн, зберегти московську комуністич-

ну імперію. Однак марні його зусилля — час розвалу московської тюрми народів наближається.

Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі, зокрема його Національна Рада, що складається з представників українських демократичних партій, вітають український народ з Сороковою річницею проголошення IV Універсалу — 22. січня 1918 року — державної незалежності України й закликають українців на Батьківщині та на чужині і надалі зберігати віру в остаточну перемогу.

Державний Центр Української Народної Республіки закликає українську молодь, національну душу якої не зміг зламати деспотичний окупаційний режим, пам'ятати про славі діла своїх батьків й бути готовими перебрати до своїх рук прапори Української Національної Революції, щоб довершити боротьбу за волю Батьківщини.

В своїх змаганнях за волю й кращу долю український народ не самотній. З ним плече-в-плече йдуть інші поневолені Московською народи, з ним вільні народи світу.

Хай живе незалежна демократична держава українського народу — соборна Українська Народна Республіка!

ПРЕЗИДЕНТ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ
РЕСПУБЛІКИ

Степан ВИТВИЦЬКИЙ
Віцепрезидент

Олександр УДОВИЧЕНКО

Голова

Української Національної Ради
Іван БАГРЯНИЙ

Члени Президії

Української Національної Ради:
Євген ГЛОВИНСКИЙ
Михайло ДОБРЯНСКИЙ
Володимир ДОЛЕНКО
Василь ДІБЕРТ

Голова Виконавчого Органу
Української Національної Ради
Микола ЛІВИЦЬКИЙ

Члени Виконавчого Органу:

Олександр ЮРЧЕНКО

Федір ПІГІДО

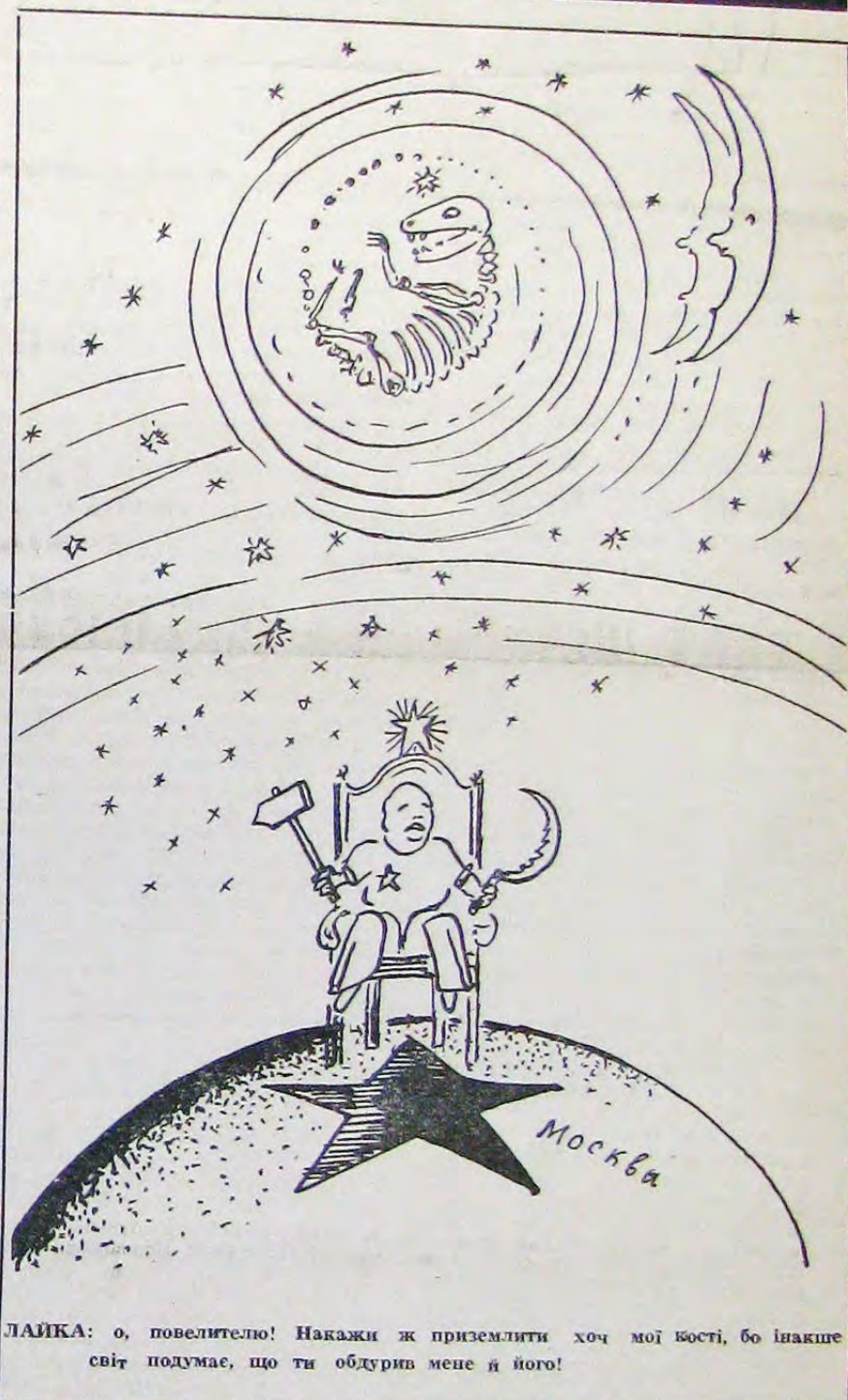
Андрій ВОВК

Свирід ДОВГАЛЬ

Михайло МЕЛЬНИЧУК

Микола ХРОБАК

Січень 1958 р.

Кривавий рахунок комуністичній партії

РЕАБІЛІТАЦІЯ МИКИТЕНКІВ І «ГОРЬКІВСЬКИЙ ГУМАНІЗМ»

(ПМ). У київській «Літературній газеті» за 6. вересня минулого року читався статтю про письменника Івана Микитенку. А в тій статті читався таке: «Справжній гуманіст, гуманіст горьківського типу, Іван Микитенко умів гаряче любити і пристрасно ненавидіти». Так — умів гаряче лестити комуністичній партії і сіяти огрунну ненависть проти чесних і щирих людей серед працівників української літератури й мистецтва. Іван Микитенко виявився отією лихою іскрою на час, що спалахнула пожежа: сама щезла. Своєю підлабузницькою вислугою перед комуністичною партією він забавою прислужився до організованого партією розгрому літературного процесу в Україні 20-х років.

Від січня 1927 року до квітня 1932 року Микитенко очолював літературну організацію, яку створила комуністична партія в Україні, щоб ліквідувати всі інші, що існували до того часу, організації українських письменників. Була то організація — ВУСПП — Всеукраїнська Спілка Пролетарських Письменників. У цій спілці й головував Іван Микитенко майже до самої смерті.

За цей період — панування в українській союській літературі ВУСПП — зникло з числа письменників, що дру-

кувалися тоді, 223 особи. Вони були українськими письменниками, працівниками на полі української літератури, культури, мистецтва. З цього числа померли своєю смертю лише сім осіб. Де ж подіяли тоді 216 українських письменників?!

Вони були знищені, ліквідовані разом з літературними організаціями. ВУСПП Микитенків виїшов переможцем з цього розгрому, він переживав цей розгром.

Тоді загинули назавжди для української культури й мистецтва такі неповторні таланти й творчі одиниці, як Лесь Курбас, Микола Зеров, Микола Хвильовий, Валеріан Підмогильний, Микола Куліш, Михайло Бойчук та багато й багато інших.

Але не про Микитенку наша мова мовиться. Відігравши свою роль Каїна, він відійшов з арені разом з ВУСППом. Про нього говорять, що ніби — сам застрелився, відчувши, що його застрелять. Вернімося до «гуманізму» — горьківського типу. Що це за особистість гуманізм? — «Якщо враг не здається — його унічотюють», — так звучить особливість цього також «гуманізму». Формулу цього союського комуністичного гуманізму уклад Сталін, звелівши Горькому проголосити її від свого імені. І Горький її проголосив. Мусів про-

голосити, бо на той час його вже добре схопили і міцно тримали пазури кремлівського ката. Зрештою, сам Горький також загинув від цього гуманізму: його умертвили, заїждозиривши у неприхильності, а значить і «ворожості», до Сталіна. Від пощести цього гуманізму загинув і Микитенко.

Іменем ось такого «горьківського гуманізму» винищено й винищується далі цвіт української літератури й мистецтва, культури й науки. Бо ця наука і культура — українська, а значить і національна, а значить і ворожа комуністичній партії.

1934 року 18. грудня в союській пресі опубліковано було вирок про розстріл 28-х працівників української літератури й культури. Це був чорний час, коли кривава бестія випіла із Сталіновим пієри — шаліючи відкритим, неприхованим терором в Україні, шаліючи довгі роки — до власного скою, коли самого Сталіна «нагла кров залила...»

Цей кривавий час припадає до сороку українці, перебуваючи поза Україною — у грудні. Приручують пригладку до дати винесення катівського вироку на отих 28 розстріляних українців. У дні жалоби-притадки українці складають рахунок комуністичній партії за її криваві злочини, вчинені над його культурою, мистецтвом, наукою... Тяжкий і великий цей рахунок, і розплата за нього буде неминуча. Народні кров, пролита комуністичними катами, ніколи не висохне, не забудеться...

М. ВОСКОВИЙНИК

Говорить Радіо Визволення

Позиції українських учених

Ми завітали до Торонтського університету і мали довшу розмову із проф. Юрієм Остаповичем Луцьким. Юрій Остапович очолює вже кілька років у цьому університеті відділ славистики та є автором відомої наукової праці, що вийшла в англійській мові „Літературна політика на радянській Україні від 1917 до 1934 р.“.

— Юрій Остапович, нам дуже приємно привітати вас як нашого визначного українського вченого у вільному світі. Скажіть, будь ласка, яке ваше службове становище в цьому славному й найбільшому канадійському університеті?

— Як ви сказали, Михайле Григоровичу, я очолюю славистичний відділ на університеті в Торонто. В нашу навчальну програму входять теж студії українознавства. Цього року, наприклад, я читаю три курси: історії укр. літератури, історії російської советської літератури і курс загального советознавства.

— Юрій Остапович, яким проблемам ви присвячуєте свої наукові студії тепер?

— Моя спеціальність — сучасна советська література, а зокрема сучасна укр. література. В цій діяльності я працюю вже довший час і першим вислідом моїх досліджень була книга в англійській мові під назвою „Літературна політика на радянській Україні від 1917 до 1934 р.“, яка появилася минулого року в видавництві Колумбійського університету.

— Скажіть, будь ласка, а чому це советська критика, зокрема проф. Білецький і Леонід Новиченко нападають на вашу наукову працю?

— Твір цей дуже не сподобався їм тому, що на підставі джерельних матеріалів він розкрив дійсну історію жорстокого нищення української літератури й культури в 20—30 роки на радянській Україні. Щобільше, він був написаний по-англійськи й одержав високу оцінку в англоговомому науковому світі — а це означає, що може чи не вперше світ почув факти про большевицьку культурну політику на Україні. Що є дуже цікаве те, що, після нападів Новиченка і Білецького, наші літературознавці на Україні самі почали вносити поправки й доповнення до історії літератури і почали заповнювати деякі „білі плями“. Щоправда, переоцінка та ще куди неповна і необ'єктивна, але варто відмітити, що вона відбувається і варто заохотити наших літературознавців на рідних землях далі висвітлювати

факти, про які, зрештою світ уже знає. Так, напр., у збірнику Гарвардського університету появилася недавно моя документальна студія про розгромлену літературну організацію „Валіте“ і цю статтю я поручаю всім студентам літератури на Україні.

— Юрій Остапович, нашім слухачам в Україні, мабуть, буде дуже цікаво довідатися про те, які позиції здобули українські вчені в канадійських наукових колах?

— За останніх 10 років українська наука в Канаді здобула дуже поважні досягнення. Студії українознавства розвиваються на 5 канадійських університетах у Торонто, Оттаві, Манітобі, Саскачевані й Монреалі, і число студентів росте з року на рік. Опубликовано деякі дуже цінні й цікаві праці та матеріали, видано великий укр.-англійський словник, автором якого є проф. Анаршинин з Саскачевану і чим раз більше число учених укр. походження займає відповідальні місця при університетах та наукових інститутах. У видавництві нашого, Торонтського, університету появилася два томи „Канадійських слов'янознавчих збірників“ в англійській мові під моїм редагуванням, де, м. іншим, є статті про укр. літературу, мову й історію. Багато студентів українців продовжує свою дослідну й наукову працю в амер. і англ. осередках студій. Трох наших кандидатів, напр., підготовляється до докторатів з укр. історії й мовознавства на амер. університетах.

— Як ми вже є при цій темі, то скажіть, будь ласка, які перспективи українознавчих наук у Канаді?

— Майбутнє українознавчих студій

у Канаді залежатиме від дальшої праці і зусиль укр. учених як і тих учених неукраїнського походження, що цікавляться нашою наукою. Помимо браку деяких джерел, такі студії поступають вперед головно тому, що тут немає ніяких перепон для їхнього розвитку.

— Як і ваші дальші особисті наукові плани?

— Саме тепер я збираю матеріали для другого тому моєї праці з історії укр. радянської літератури. Він буде охоплювати період від 1934 р. до наших часів. Нааіюсь, що досліді мої будуть видані окремою книгою в англійській мові.

— Дуже дякую, Юріє Остаповичу!

„Правосуддя“ в „народних демократіях“

Комуністичний суд у Хожову (Польща) засудив 5-х підсудних до різних термінів ув'язнення, — від 7-х місяців до 2-х років. Підсудні обвинувачувались у „підбурюванні натовпу до заворушення“. Інцидент стався 2 грудня 1957 р. коли міліцейська машина збила жінку, яка йшла на велосипеді. На місці випадку зібрався натовп, який підсудні, нібито, „почали підбурювати“. Щоб відновити спокій, міліція застосувала слізозотечний газ.

Польовий „народний“ суд засудив до 2-х років тюремного ув'язнення студента Варшавського університету Дімітрову, за участь у вуличних заворушеннях у Варшаві в жовтні минулого року. (ПАП)

Будапештський міський суд засудив особистого секретаря кардинала Міндсенті Турчани на довічне ув'язнення. До різних термінів ув'язнення засуджено ще 17 осіб. Підсудні обвинувачувалися в тому, що під час угорського повстання вони захопили урядове бюро в справах церкви і поширювали анти-советські летючки. (ЮП)

Новий наступ на колгоспне...

(Закінчення з 2-ї сторінки)

хоча б яку-такі оплату натурою. Це „нова“ партія запроваджує в Україні не підразу. Ні! Вона, побіюючися масового спротиву колгоспного селянства, мобілізує тепер свою пропаганду на те, щоб та розмалювала перед колгоспниками ті „вигоди“, що їм може дати ця „нова система оплати в колгоспі“. Вона утворила на Україні кілька колгоспів, до яких сьогодні навіть докладає, але які мусять, так би мовити, на практиці довести колгоспникам всієї України про ті „вигоди“, що їх, нібито, несе їм ця нова система. Таким „дослідним“ колгоспом є, наприклад, колгосп „Більшовик“ у селі Потребки, що недалеко від Шостки. Таку систему має „добро-вільно“ звести й колгосп, керований знаменитим Посмітним на Одещині, і кілька колгоспів на Чернігівщині. Але ніде це не проходить так спокійно, як

цього хотілося б партії. Колгоспники України повстають на захист „трудоденної палички“ і борються за її збереження в колгоспах.

Звичайно, „трудоденна паличка“ є лише претекстом. У своєму глибокому змісті український селянин бореться за своє право бути господарем на своїй землі і власником тих дібр, що їх він виробляє працею рук своїх. Але ця боротьба на цьому етапі виливається в боротьбу за збереження того стану, який виторгував за часів запровадження колективізації. Таким способом колгоспне селянство, можливо, несвідомо, все ж намагається перешкодити політиці КПСС рухатися вперед і таким чином примусити її рухатися назад. Бо в сучасній ситуації для цілості комуністичного руху зупинення на місці рівнозначне відступові назад!

Іні Заходу, зокрема ж Америка, не прибрала цього економічного комуністичного виклику серйозно. Відповідні советські можливості на Заході недоцінювано так само, як недоцінювано й технічно-винахідницькі можливості комуністичного блоку. Супутники поділяють, як важкий алергійний стрес. В економічній діяльності Конгрес США за останні кілька років не мав нічого розумнішого до роботи, як постійно скорочувати розмір допомог для потребуючої чужини. Уряд Айсенауера мусів зводити справжній баталії в Конгресі, щоб рятувати найважливіші позиції в списку чужинської допомоги з-під сокири конгресових ошадностей.

АМЕРИКА ПЕРЕХОДИТЬ ДО ПРОТИНАСТУПУ

Під час другої світової війни Америка стояла так довго осторонь, не втручалася до „європейських чвар“ і бажала зберегти свій спокій та добробут доти, доки її, із задоволеної напівсонності, не пробудили і не струнули японські бомби, скинені на американську військовоморську базу в Перл-Гарборі. Подібним новим психологічним Перл-Гарбором було для США випущення советських супутників та власні дотеперішні американські невдачі в цій справі. Вся нація відчула себе упокоюваною і приниженою, одночасно з повним гнівом криком громадської думки, яка хотіла знати справжні причини цієї американської невдачі, причиною технічного і військового відставання, — одночасно пробудилася тверда воля всієї нації стати на про з советським викликом. Мишлось не тільки про те, щоб наздогнати й випередити советські досягнення з супутниками та міжконтинентальними ракетами, а й щоб, — що морально ще важливіше, — зберегти на боці Америки і вільного світу всі ті народи, які враз почали сумніватися і вагалися; мовляв, чи такі справді не було б краще поспробувати все ж з Москвою і комуністичним блоком договорюватися?

Таке тло, на якому на початку січня 58-го року зійшовся на сесію 58-го року Конгрес Сполучених Штатів Америки.

ПРОБЛЕМА ДОВІР'Я

Від редакції: Друкуємо відповідь одному з читачів нашого часопису, який нещодавно прислав нам листання. У своїй мові листі С. із Франції, між ін., писав про те, що в СРСР тепер „ліб б то не стріляють, як перше, в більше свободи національної“ і т. д. (читуємо дослівно). Галаємо, що наша відповідь п. С. зможе послужити ілюстрацією та поясненням і для тих одиноків, які невдоволено слухають переселення Київського радіо „Для українців, що перебувають за рубежами Рідної Землі“ (навіть не в Україні, лише за межами).

Шановний Пане С.!

Ми цілком розуміємо і поділяємо Вашу шляхетну любов до Рідного Краю, до України, до рідного народу! І саме тому — завдяки такій шляхетній Вашій любові „до землі Тараса Шевченка і Івана Франка“ — ніхто і ніколи в Україні не зможе назвати Вас „зрадником народу“. Ви особисто, перейшовши на бік Заходу, академічно вивчили свою любов до України, поведеної комуністичною Москвою, як ту любов демонстрували колись українські козаки-запорожці, демонстративно переходячи на землю турецького володаря, протестуючи проти московського поневолення після того, як зброєю вже не змогли нічого вдіяти проти загартування. Ваш і всіх нас вихід з України на Захід — цінний і для українського народу, адже ми з Вами — посланці нашого народу, нісники правди про його сучасне становище під Москвою, а те срановище було й є прикрим, як і становище кожного іншого народу під окупацією будь-якого колюроу.

„Що нині ся діє в Україні?“ — запитуєте Ви. Це нелегка справа, відповісти на таке запитання в часописній нотатці. Коротко: діється те, що й діалося кілька десятиків років: Україну грабують матеріально (щодалі більше шахт, нафтових шиб тощо) і духово (в Україні не перестають вивозити людей на різні „дзобоводи“, — прочитайте хоча б замітку в цьому ж таки числі про українських спеціалістів сільського господарства). Україна і далі — це приречений кінь до чужого воза... Той кінь рветься набік, але поквщо мусить бігти під „кнутом“.

Таке становище триває не лише в Україні, а в інших поневолених країнах-республіках, навіть у самій горезвісній „столиці СССР“ — Москві — навіть там продовжують за традицією з середньовіччя — летіти голови. І ось тут ми підходимо до однієї з найважливіших проблем — проблеми довір'я. Ви пишете: „Чи вже є змога довір'я?“ Ми відповідаємо ясно: ні. Немає такої змоги і не може бути. Ім'єнька запорожців, які повернулися з Туреччини в Україну, — були з бігом років злізковані паралею Катериною II..

Про яке довір'я можна говорити, думаючи про СССР? Адже вся його історія — це історія амін курсів політики, змін діячів, змін „генеральних ліній“ та теорій, історія невиконаних обіцянок, ващень і т. п.

Наведемо кілька найновіших прикладів, можливо Вам недоступних, бо слу-

хаете лише Київське радіо, але не маєте советської преси (та й ту треба дуже пильно і з умінням читати). Ось ці приклади, що говорять самі за себе — про яке довір'я може бути мова.

„Колективно-хрущовське“ керівництво обіцяло зніщувати „культ Сталіна“, але тепер знову його починає відтворювати. Хрущов починає пугати навіть письменників в Україні — бо мусять, хоча Хрущов не розуміється в літературі. Хто ж мусить інакше, мусить платити абож головами, абож посадою, абож постійною кривією, яка може одного дня єдинитися так, як вже було за Єжова... Лише за останні 1—2 місяці комуністична партія посідала багато своїх же таких відновлених правдивих, дола багатьох із них так і невідомо. Що ж уже говорити про значаїших собі людей в СССР, а ще про Вас — політичного емігранта?

Московське радіо повідомило 26 грудня м. року про чистку партійного керівництва в Казахстані. Там був звільнений (і доля його невідома) партійний „хазяїн“ Казахстану, присланий раніше з Москви, Іван Яковлев. Знали з праці і його заступника — Ніколая Журіна. Можливо, їх послидали на вимогу національно-думуючих казахів? Ні, цього не видно, хоча й казахи, напевно, вимагали вигнання „лашеників“ з Москви. Першим секретарем ЦК партії Казахстану призначений не комуніст-казак, а таки праславний із Москви Ніколай Беляев... одна із секретарів ЦК КПСС. У самій Росії (РСФСР) недавно звільнили з праці голову совєта міністрів М. Яснова. Недавно відбулася чистка між партійними керівниками Татарської Автономної Республіки; в Естонії злетів з посади кілька редакторів журналів, бо пропустили „національний ухвал“, тобто вадрукували твори, сповнені любові до Естонії. А Ви, пане С., знаєте, що й в Україні ще недавно критикували В. Сосюру за його вірш „Любіть Україну“ — партія вимагає, щоб люди любили те, що партії потрібно, а не до чого лежать серце народу.

Про різні звільнення з праці (а може й арешти) не завжди повідомляють советська преса. Наведені вище приклади стосуються лише найбільших „раб“. Про менших ніхто в СССР не повідомляє. Але одно ясно: як раніше, так і тепер комуністична партія сама себе та змущує через те терити й неповажати людей. Як раніше, так і тепер немає ніякої стабільності, рівноваги в політиці советського уряду. Як раніше, так і тепер не можна любити Україну, а треба любити Москву, Хрущова і т. п. Це лише кілька приципів, які говорять нам про те, що про яке довір'я не може бути й мови.

Там, де все відбувається на примусі, на вимогах, на керівництві лише однією партією, на виховуванні любови до поневолювачів народу, — там не може бути мови про довір'я. Там навіть сам Хрущов і інші не знають, що з нами ставиться завтра? Бо хто прийшов із мечем — від меча й загине.

так званим „духом Женевы“. Однак цього разу американці поставили справу куди конкретніше. Висловлюючи свою принципову згоду взяти участь у подібній конференції „на найвищому рівні“, Вашингтон поставив за передумову, що вона мусить бути насамперед належно підготована в площині попередніх дипломатичних договорень і заходів. „Голови урядів“ мали б під час конференції фактично тільки підтвердити те, до чого вже собою перед тим договорилися б і що вже собою узгодили б міністри закордонних справ та дипломати. Без такої попередньої, реальної підготовки проходила конференція втрачала для Америки, як і, зрештою, для всього вільного світу, всякий розумний глузд. Вільні народи не бажали створювати для большевизму ще однієї трибуни для його масової пропаганди. З другого боку, поставили великі сумніви, чи советський уряд погодиться на подібну реальну підготовку конференції. Таким чином у першій половині січня 58-го року всі ознаки вказували на те, що шанси відбуття цієї конференції невеличкі.

СОВЕТСЬКА „ЕКОНОМІЧНА ОФЕНЗИВА“

Проте велика „супутницька“ офензива Москви пішла не тільки по політично-дипломатичній лінії. З неменшою інтенсивністю Москва кинула в розгріз також економічні засоби в формі так званих „безкорисливих допомог“ відсталі, недорозвинені і „дружні“ країнам. Ця велика советська економічна акція, яка має всі ознаки, що постійно і послідовно щораз зростає в обсязі, очевидно, призначена передусім до того, щоб перетягнути на бік комуністичного блоку якщо не всі, то принаймні стратегічно найважливіші країни з-поміж усієї азійсько-африканської маси недорозвинених і відсталіх народів. Московським рубл — це свого роду динаміт, призначений виламати широкі бреші для комунізму серед усіх цих, сьогодні ще здебільшого нейтральних народів.

Як у діяльності супутників і міжконтинентальних ракет, так і в діяльності еко-

номічної допомоги чужим країнам, Москва почала останнього часу поважно випереджувати Америку. Щоправда, Америка надала після війни, до 1957-го року, чужим країнам загальну допомогу в цілях економічної відбудови і оборони, розміром понад 50 мільярдів доларів. Більшість цих засобів пішла на потреби економіки і оборони Західної Європи. Найбільші відомі інструменти цієї політики був відомий план Маршала. Азійські й африканські країни одержали з цієї маси грошей біля 12 мільярдів доларів, з чого біля 80 відсотків вжито переважно для країн, які виразно зайняли позицію проти большевизму і по стороні Америки, наприклад Туреччина, Афганістан, Ірак, і інші. Впродовж цілих 13 років нейтральні і нерішечі азійсько-африканські країни одержали 2 мільярди доларів. Це той слабкий шов, що його почала використовувати й роздирати советська економічна дипломатія.

ПЛИВУТЬ НАРОДНІ МІЛІЯРДИ...

Так, упродовж минулих двох з половиною років країни советського блоку, насамперед СССР, наділили десятильов азійсько-африканським країнам у різних формах економічної допомоги розміром біля 1 500 000 000 доларів. Головніми користувачами цієї допомоги були Афганістан, Кабоверді, Цейлон, Сипет, Індія, Індонезія, Непал, Сирія і Ємен. В той же час економічна допомога Америки для цих країн досягла розміру 900 000 000 доларів. Крім того, впродовж перших шістьох місяців 57-го року країни комуністичного блоку поставили в розпорядження азійсько-африканських країн понад 2 000 керівних техніків та інженерів, призначених допомагати розв'язці місцевих великих економічних проєктів. Крім того, мірою того, як збільшується число советської технічної інтелігенції, щораз більша кількість її експортується до цих країн не тільки в ролі спеціалістів, а й взагалі репрезентантів політичних та ідейних інтересів комуністичного блоку.

Найтірше для інтересів вільного світу було те, що сильні капіталами кра-

лометрів), на загальну бюджетову суму 5,3 мільярда доларів.

ПОЛІТИЧНА МОБІЛІЗАЦІЯ ЗАХОДУ

Проте сама зброя є завжди тільки мертвою матерією, доки немає рук і ramen, готових і охочих її вжити. У відповідь на розкладову роботу комуністичної пропаганди по лінії послдовного розм'якування і знищення західних союзів, розпочалася велика акція з метою усунування і ствердження цієї системи союзів та оборонних договорів вільного світу.

Однією з найважливіших проблем на цій лінії є проблема взаємної матеріальної, торговельної, наукової і дослідницької співпраці і допомоги. В попередньому бюджеті Конгрес США схвалив для цієї системи союзів та оборонних договорів вільного світу.

Однією з найважливіших проблем на цій лінії є проблема взаємної матеріальної, торговельної, наукової і дослідницької співпраці і допомоги. В попередньому бюджеті Конгрес США схвалив для цієї системи союзів та оборонних договорів вільного світу.

Окрему вагу приділено посиленню дослідів по лінії чистої, суворой науки, з окремим узгодженням міжпартійної фізики. Для цих цілей запроктовано в новому бюджеті США понад один мільярд доларів. Сорок тисяч особливо та-

Український нарід боровся за демократію, не за московські „ленінські“ імперіалістичні забаганки, і це задокументовано якнайвиразніше в IV Універсалі Центральної Ради. За ту саму демократію й національну незалежність український нарід бореться й тепер і боротиметься до перемоги. Це знає окупант і тому він так люте ввесь час та веде політику обезголовлення української нації. Але надходить час історичних розрахунків

Ленінська „національна політика“

На час святкування т. зв. „40-річчя радянської влади на Україні“ советська преса залюбки наводить слова Леніна, а саме: „При єдиній дії пролетаріат некорисий-ським і українським військам України — можна бути й мови“ (Володимир Ленін. Творч. Т. 20-й, стор. 4).

Цей параз з нічим іншим, як запальною бутацією оратора. Він не охоплює ні політичних, ні соціологічних, ні економічних елементів у стосунках обох народів. Розрахований він на агітаторів, які мали виступати на різних мітингах.

Більш авторитетним документом у справі вирішення національної проблеми є резолюція, ухвалена на квітневій конференції більшовиків у Петрограді 24 квітня 1917 року. Згідно з оглядом цієї конференції в „Історії ВКП(б)“ (видавана 1945 р.), Ленін і Сталін висували гасло про права націй на самовизначення аж до відокремлення і до формування самостійних держав. Проти цього гасла виступали гостро Пятаков і Буха-

рін, обстоюючи єдність Росії. Але думка Леніна і Сталіна перемогла, і резолюція була схвалена. Тепер залюбки згадують також про цю резолюцію, мовляв, бачите, більшовицька партія завжди була за спободу народів. Але коли наводять текст цієї резолюції, то це називають її повністю. А секрет у тому, що відразу ж за призначенням права на самовизначення йде текст, який фактично і практично скасовує силу цього призначення. Наведено частину цієї резолюції, поданої в „Історії ВКП(б)“ на стор. 182-й і 183-й. Там читаємо:

„За всіма націями, що хочуть до складу Росії, мусить бути визнане право на вільне відокремлення і на формування самостійної держави. Заперечення цього права і нежиття заходів, які гарантують його практичне здійснення, рівнозначне з підтримкою політики загартування або анексії. Лише призначення пролетаріатом права націй на відокремлення забезпечує повну солідарність робітників різних націй і сприяє справді демократичному зближенню націй.“

Отже цю частину резолюції дуже часто пнуть для пропаганди. Але відразу ж за цим іде такий текст:

„Питання про право націй на вільне відокремлення неможливо мішати з питанням про доцільність (у тексті: „целесообразность“) відокремлення тієї чи тієї нації й той чи той момент. Це останнє питання партія пролетаріату повинна вирішувати в кожному окремому випадку відносно самостійно, з поглядом інтересів усього суспільного розвитку і інтересів класової боротьби пролетаріату за

соціалізм. Цю другу частину чомусь тепер замовчують.

Отже перша частина — то декларативна, гасла, а друга частина — це конкретне застосування того ж гасла. Бо в кожному окремому питанні партія вирішує про доцільність здійснення цього гасла. Значить, що цей текст задовольняв Пятакова і Бухаріна, які були широкими імперіалістами. Вони про це відверто говорили. Та Ленін був мудрішим, і за закопаченням слів він провів фактично те, чого хотів Пятаков і Бухарін. Бо Ленін, провівши на 7-й (квітневій) конференції по резолюції, вже в жовтні вжив рішучих практичних заходів: він показав кинути на Україну червоні частини для захоплення влади і для опанування території України з її багатствами. В світі цієї резолюції наведена нами на початку цієї статті була Леніна про те, що лише „при єдиній дії пролетаріат некорисий-ським і українським військам України“ можна бути й мови, як димовою завісою, за якою ховалося гасло про самовизначення народів. Тим більше, що в ті часи, як подає та ж „Історія ВКП(б)“, — „Советська Росія опинилася відірваною від своїх основних продовольчих, сировинних і паливних районів“.

І не практичне застосування комуністичною партією принципу самовизначення народів ми бачимо на прикладі України — цієї держави без державності, суверенності без суверенності.

М. КОВАЛЬСЬКИЙ

Прочитайте надруковані свої матеріали, зауважте та побачите, до чого вела ця політика — до цієї нашої спільної і єдиної відповіді людському.

3 пазурів тиранії — на волю

З російської зони Німеччини до західного Берліну перейшли проф. східноєвропейського Лісового Інституту Гільдебрандт і проф. Дрезденського технологічного інституту Гельдт. Професор Гільдебрандт заявив, що його об'єднує з підтримкою студентів, які виступали проти російської інтервенції в Угорщині. Професор Гельдт оповів, що на нього було накладено дисциплінарне стягнення за те, що він відмовився брати участь у т. зв. „соціалістичній перебудові“ праці інституту.

До Західної Німеччини з російської зони Німеччини перейшов технічний директор Хемніцького моторо- і літакобудівельного заводу інж. Вернер Магелла. Магелла був одним із німецьких авіаційних спеціалістів, що були вивезені після війни до Советського Союзу. До Німеччини він повернувся тільки в 1954 році і був призначений технічним директором моторобудівельного заводу в Хемніці, який має тепер назву Карл-Маркс-Штадт.

Про переселення українців в СССР

Нещодавно найновіший чекіст Іван Серов писав у „Правді“ про те, що за Сталіна, Берії та Абакумова, мовляв, траплялися помилки і чесних людей влада засилає на Сибір. Тепер, нібито, цього влада не робить...

На щастя, нині справді немає масових, євжовського типу, чисток і заслань. Але стара сталінська політика вивезення людей, особливо ж молоді з України — провадиться далі. Українців перекидають а рідної землі в інші республіки СССР

під різними приводами: то на повобудову, то на шахти, то на пільні землі. Наслідки ж ті самі: люди примусово-добровільно відриваються від Батьківщини, потрапляють у невідомі кліматичні умови, змушені жити в чужому оточенні в тяжких побутових умовах та ще й накликати на себе — як найзаклик! — гнів казахів чи якутів.

Повільно, але постійне перекидання молоді з України до інших республік триває далі. Звичайно, не завжди і не про все пише советська преса. І все ж із неї відомо, що в Москві вже повно українців — бо чого б же так жваво мав би торгувати „Магазин української книги“ в Москві? Ще більше українців на Далекому Сході, де, наприклад, недавно в Хабаровську аматори навіть українську виставу „Назар Стодоля“ поставили рідною мовою. Десятки, як не сотні тисяч, українців змушені владою перебувати в Казахстані й Сибірі. Освічену молодь перекидають з України до Казахстану. Візьмімо, наприклад, лише одне — 3-те Золочівське вчальне механізацій сільськогосподарства. Де працюють його випускники? Київське радіо відповідало (з 12. 12. 57 р.):

„За 4 роки свого існування училище... підготувало 1700 механізаторів. Більша половина з них працює в новостворених радгоспах Казахської РСР та інших республік.“

Чи це не продовження сталінської політики переселення? — Л. РОМАН

Громадянин з „правом на вільне поселення“

Не виганяй мене псиду! Я скоро виїду на Марс «сателітом».

лановитих студентів і випускників середніх шкіл мають одержати стипендії і повну опіку держави для вивчення ім технічно-наукових студій.

ПРОГРЕСУЮЧА ІНТЕГРАЦІЯ ЄВРОПИ

Одним з найвідрадініших моментів у площині мобілізації вільного світу для оборони проти більшовизму є факт щораз більшого об'єднання Європи. На початку січня 58-го року увійшли в силу договори про Спільний Європейський Ринок, Євроатом та Європейську Спільноту Вугілля і Сталі. Слідом за економікою народжується, однак, щось ще важливіше: постас єдина європейська нація. Виродився 15-х років між більше ніж 160 мільйонами європейців мають щезнути всі економічні кордони, має постати одне, спільне тісно пов'язане народне європейське господарство. Ця об'єднаність, на атомовій енергії побудованій європейській економіці, фактично пророчить фантастичний розвиток і небувалий добробут. Але мало того, до твердого ядра вузкої європейської спільноти Спільного Ринку, Об'єднання Вугілля і Сталі та Євроатома має приєднатися величезний, заселений 300 мільйонами людей простір т. зв. Європейської Економічної Спільноти, до складу якого мала б, м. ін., увійти також Англія, Іспанія і інші країни. Є всі підстави і надії припускати, що об'єднана Європа виростає б швидко до величезного третього вирішального світового ведення, який мав би досить сил, щоб стати між США і СССР, як третя лотуга, яка балансувала б взаємини між цими ворогуючими світовими ведетями.

АЗІЙСЬКО-АФРИКАНСЬКИЙ З'ЇЗД

1. січня 58 р. закінчилася в Каїрі велика конференція т. зв. „азійсько-африканської солідарності“, в якій взяли участь понад 500 делегатів з 44 країн Азії й Африки. Конференція ця була скликана і призначена для дальшої інтенсифікації боротьби проти захисних колоніалізмів. Резолюції конференції в гострих висловах і формах застудували

імперіалізм у всякому вигляді, всі види расової і національної дискримінації, вимагали здійснення світового роззброєння і припинення атомових збройних випробувань, вимагали переговорів між Францією і альжирськими націоналістами для забезпечення національної незалежності Альжирі. Крім того, конференція висловила низку побажань щодо укладення договорів про зниження, і, нарешті, скасування мит між афро-азійськими країнами, далі побажання щодо вивчення можливостей створити аналогічний до європейського спільний афро-азійський ринок і, нарешті, висловила побажання щодо пожвавлення інвестицій чужих капіталів в афро-азійських країнах, за передумови, що ці капіталовкладення не будуть зумовлені жодними політичними зобов'язаннями.

ОЗНАКИ ЗЛАМУ

Найбільш знаменною рисою цієї конференції було ось що: конференція була скликана Єгиптом, як свого роду троянський кінь. Москві, щоб пробити бреш для советско-комуністичних впливів у ще некоммунізованіх, неврайоніх і не рішених країнах Азії та Африки. Каїрська конференція виявила безсумнісну зміну всієї світової політичної атмосфери. На ній вже майже не було помітно початкового захоплення цих відсталіх народів советськими ракетами і супутниками. Конференція, — не зважаючи на всі її гострі резолюції, — загалом мала спокійний перебіг. Конференція не пішла по лінії побажання Москви. Найбільш характерним в ній було те, що, не зважаючи на повторні пропозиції з різних боків, ніхто з антиєвропейських або антиамериканських резолюцій не схвалено. На всьому було помітно, що вже дається відчувати новатенденція, новий напрям політики Америки і всього вільного світу: не капітулювати! Не йти на порожні переговори! Не давати комуністам нагод для їхньої пропаганди й агітації! Натомість треба: далі й шораз тісніше об'єднуватися! Коли не можна інакше — продов-

жувати озброюватися. А вже раз озброюватися, тоді дійсно робити цілу роботу, не зважаючи на труднощі, неуспіхи, розчарування і велетенські кошти.

БАЛАНС

Коли ось так робити кінцевий баланс міжнародного становища останнього часу, то можна його окреслити, власне, цілком коротко: після першого струсу від советських міжконтинентальних ракет і супутників Америка і вільний світ підхопилися і знову взяли себе в руки. Зокрема Америка прийняла советський виклик і негайно приступила до протидії. Советська політика, яка найбільше надіялася на висліді струсу від супутників, щоб домогтися переговорів „на найвищому рівні“ в суті вже сьогодні скрашувала. Америка і вільний світ рішуче оборонялися. Почалася нова, ракетна фаза мобілізації людства. Хоч комунізм і погрожує т. зв. «неминучою загибеллю капіталістичного (насправді ж демократичного) світу», досі в історії завжди це було так, що останню битву, а за тим і війну виправали сили справжньої свободи і демократії. Під Новий, 1958 рік світ увійшов у нову фазу великої боротьби за свободу.

IV Універсал Української Центральної Ради

(Закінчення з 2-ї сторінки)

ка — наступати через Конотоп і Воронж; а з півночі — від Гомеля — на Чернігів та Бахмач. Але цю агресію треба було виправдати. Тому в Харкові наприкінці грудня 1917 р. створено було ВУЦВК (Центральний комітет) Ради солдатських, селянських і робітничих депутатів, у протилугу Центральної Ради.

Українська Народна Республіка була запропонована з усіх боків, бо на заході стояли війська Австро-Угорщини та Німеччини, з якими не було ще укладено й перемир'я. В той же час більшовики вже 2 грудня з ними уклали перемир'я, готуючись до мирних переговорів. Тому Центральна Рада вирішила перед Різ-

вом вислати делегацію до Берестя Литовського на переговори.

Більшовицькі частини почали агресію, наступаючи з усіх боків на Київ. Одночасно всередині більшовицькі агенти і провокатори провадили підригнну роботу, викликаючи розрухи. Перед лицем такої ситуації національно-патріотичні кола української демократії вирішили перейти на вищий щабель розвитку української державності. 22. січня 1918 р. Центральна Рада проголосила Українську Народну Республіку самостійною і ні від кого незалежною державою українського народу.

Так в огні і бурі революції народилася Українська Держава.

Календар терору

Для повноцінних більшовицьких країн, а зокрема для Угорщини, 1957 рік був ще одним роком терору та пригноблення. В імені Хрущова зібрав у Будапешті комуністичні вожді Болгарії, Чехо-Словаччини, Угорщини та Румунії, щоб спільно засудити угорське жовтневе повстання в 1956 р. та скріпити струнність советський блок.

У самій Угорщині терор, що його започаткували советські війська в листопаді 1956 р., не припинявся. Разом із ним слухняний Кремлів уряд Кадара проголосив страйкуючим робітникам кару смерті; з'явлено одного з найпопулярніших провідників угорського повстання Іозефа Дуласа, почалися переслідування письменників і журналістів та збільшувалася кількість повідомлень про арешти й депортації.

В лютому розпочалися перші проноси протиповстання; угорська армія мусіла погодитися з „чисткою“ та „реорганізацією“ уряд було „перебудовано“, а партію змінену. В цей час у Румунії іспієнізовано пові „вибори“, що відбулися, згідно програми, за відомим світові комуністичним зразком.

Березень приніс Угорщині депортації пеніонного міського та сільського населення; сувору перевірку персональних документів, на підставі яких продовжувалися гарячкові розшуки за повстанцями. Церковним інституціям накинено державний контроль, а арешти та ліцензії були на порядку денному. В цьому місяці Йош Кадар дякував кремлівським вождям за „ширу допомогу“ та ствердив дальше стаціонанування советських військ в Угорщині. Таке саме зробили сусідня Румунія, що дала Москві „дозвіл“ на стаціонанування советських військ, та мовноладі російської зони Німеччини, що уклала з СССР подібну спеціальну угоду. Комуністичний режим Болгарії почав вивозити з столиці Софії „непідвійний елемент“, і до кінця 1957 р. вивезено близько 10 000 осіб.

Для власної користі й блага в квітні Москва спонукала Чехо-Словаччину та східну зону Німеччини до стислого господарчої співпраці з Болгарією. В цей час відбувалися у східному Берліні інтенсивні наради парламентарних делегатів Чехо-Словаччини, Східної Німеччини та Польщі, в перебігу яких схвалювалося советське законодавчу політику і засуджувалося „ревизионізм“. В Угорщині відкликав Кадар припалаючи вибори до парламенту та розв'язав об'єднання письменників. Як в Угорщині, так і в Чехо-Словаччині розпочалися нові переслідування інтелектуалів.

В травні доказав комуністичний уряд Чехо-

Словаччини свою вірність і слухняність Москві переверненням безопозиційних „виборів“ з 99,2% успіхом.

У червні зроблено перед об'єднанням чехо-словачьких журналістів відповілі урядові заходи, щоб преса „мілітантно“ підтримувала комуністичну партію. А в Угорщині наповнювалися в'язниці робітниками та студентами, які пікіто брали участь у повстанні.

До московської „чистки“, що уступала Маленкова, Кагановича, Шенілова та Молотова, приєдналися у липні Румунія, „очищення“ Константінеску та Хісіневічі за розкол „експерти партії“, та Болгарія, виключаючи з ЦК партії Чанкова, Терпешева і Палева за „ворожу“ діяльність у партії. В Угорщині наарештовано велику кількість свідків.

У серпні відвідував Хрущов Чехо-Словаччину, російську зону Німеччини та Румунію, а в Угорщині запроваджено „чистку“ вчителів.

У вересні засудила Генеральна Асамблея ООН (60 голосів) московську агресію в Угорщині. На засід ООН Москва відгукнулася пропагандним обнуванням популярності на весь світ організації, пікі вона „втручалася у внутрішні угорські справи“. Для сталого пагляду над уже й так уярмлений угорським населенням, зорганізовано Кадаром у цьому місяці спеціальний „департальний комітет для парального контролю“. А в російській зоні Німеччини піднішено впробавчі порки.

Щоб населення Угорщини не відважалося зробити відповідні підготовки для виступу 23. жовтня святих демонстрацій та зборів з нагоди першої річниці угорського повстання, ще на початку жовтня проголошено урядом Кадара нові залякування.

В листопаді засуджено на довічлітні ув'язнення „за участь у повстанні“ таких 4-х угорських письменників: Тібора Дери, Гуйла Гай, Солтана Зелька та Тібора Тардоса. В цьому місяці поспішали також до Москви всі вожді комуністичних партій та всі прем'єри комуністичних урядів (за винятком Тита), щоб відсвяткувати 40 річчя більшовицької революції. В Угорщині розв'язано в цей час „робітничі раї“, які створено під час повстання, а створено замість них т. зв. „раї підпріємств“, які підлягають абсолютній контролі партії.

В грудні загострив уряд советської зони Німеччини свою боротьбу проти перков і духовенства та вввів новий закон, на підставі якого всі утікачі із Східної до Західної Німеччини (в 1957 р. втекло 270 000 осіб) трактуватимуться як каратимуть як зрадників“.

(АД)

КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ

Хабарництво і підлабузництво

Село. В сільраді — голова, Сердитий на похмілья, Сидить, куняє за столом З нудоти та безділля. Тимчасом двері тихо — рип! Вийшла якась небога: Вклонившись, стала віддаля Аж там, біля порога.

— Тобі кого? Куди прийшла? Чого без спрису вперлась? Тут діла — повна голова, А ти й собі приперлась.

У жінки слюзи на виду:

— Корівку в мене вкрали...

— Корову?.. Завтра заяви, бо м-ми... з-за-ба-сту-вали.

— Та як же завтра? Брат казав, Щоб неосмібно зразу. Я не посміла б і прийти Без братнього наказу.

— Який же в д'явола там брат? Хіба ми з ним знайомі?

— Та брат... Отой, що голова В районі, в виконкомі.

— Дак ти хіба... Да ви хіба?.. Сідайте, що ж ви стали? Корівку кажете? Коли ж У вас її украли?

Хе-хе... Не плачте!.. Розберем, А може й відшукаем

Для вас, як треба з-під землі Корівку відкопашем...

Чого ж це брат до вас прибує? З якою це метою?

— Хіба ж не чули? Він тепер уже не головою...

— Уже?! Дак чорт тебе бери, — Чого ж ти тут розсілась?

Чи я в тім винен, що тобі Корова десь поділась? Та ще й базіка: б-р-а-т ка-за-в... Пловать мені на брата! Іди ти з ним під три чорти До бісового тата!

Сердешна жінка до дверей, Втирає буйні слюзи.

— За віщо ж лаєте мене Та сиплете погрози?

Чи вам не сором зневажать Нещасну жінку в тузі? Хіба ж я винна, що тепер Мій брат уже в окрузі?

— В окрузі? Господи!.. Чого ж Ви зразу не сказали?.. Сідайте кумир, розкажіть, Коли корівку вкрали?

— Та вчора, бачте, брат прийшов Уже як звечоріло. В окрузі тяжко не пробув, Як знов неощастило. Таке вже випало йому: Любив хазяйнувати, А це — доводиться з села Сердешному тікати...

— Стонать копанок чортів!! Дак він без місця знову? Чого ж ти, шельмо, тут плетеш Про брата та корову? В о-к-р-у-г-у в-и-б-р-а-л-и... Мурло!!

Ще й він у депутати!! Нехай на клаптику тепер Почне хазяйнувати! А я сиджу та з цим мурлом, Мов з пуглим розмовляю... Іди ти геть під три чорти, Бо й зуби пощитаю!..

Схилилась жінка від плачу:

— Пропала ж я, пропала... Та я й сама по-о-з села Нікуди б не пускала... Чи ж я тут винна, що така Йому вже доля вишшла, Його обрали до ЦаКа, То й мусить йти до міста...

— ЦаКа?! О, Господи, прости!! Кумасю!.. Сядьте знову... Та я... Голубенько!.. Та я... Свою вам дам корову!!

1927 р.

Ми ще повернемося!

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Адреса редакції й адміністрації: Neu-Ulm/D., Industriestr. 14, Deutschland